

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Цілинний сніг у Центральному парку виблискує вночі діамантами й привертає увагу Нори, поки вона женеться за своїм утеклим собакою. Еліот тягне повідець по зледенілих доріжках, і Нора може поклястися, що він обертається і сміється з неї.

— Блохаста шавка! — кричить вона йому вслід. А у відповідь Еліот різко повертає ліворуч, продираючись крізь свіженький замет, і вискакує з іншого боку. Попри сніг на широкій морді, він прямує до найближчого тротуару, не звертаючи уваги на транспорт та пішоходів.

— «Заведи собі мастифа», — казали вони, — задихаючись, бурмоче Нора. — «Буде весело», — казали вони. — Жінка озирається через плече, шукаючи свого чоловіка.

— Джеку! — гукає вона, не знайшовши його. — Він прямує до Мерсі-стріт.

Нора повертає ліворуч і вистрибує на тротуар, сковзнувши трохи по приземленні. Вона випрямляється й біжить за своїм собакою, якого, попри все своє бурчання, любить понад усе.

Попереду вулиця всипана сяйвом святкових різдвяних вогнів, а Еліот шиється поміж покупцями, які вдивляються у вітрини магазинів. Дехто спостерігає за ним із цікавістю, а дехто з переляку відступає, коли бачить майже стокілограмового пса, що летить у їхньому напрямку.

– Він вас не скривдить! – кричить Нора. – Він просто велике немовля.

Еліот невдоволено відгавкується.

– Я тебе приб'ю! – гарчить вона.

Нора помічає, що пес нарешті сповільнюється. Він трохи пригальмовує і біжить тротуаром, а люди розступаються, даючи йому дорогу. Ніхто не наважується наступити на повідець велетенського пса й зупинити його.

Собака гальмує перед тьмяно освітленою крамницею в кінці вулиці, обнюхує двері, а потім проштовхується всередину. Двері вочевидь не були замкнені, але зачинаються за ним.

– Попався! – вигукує Нора, переслідуючи його.

Над старими дверима висять мідні дзвіночки, які дзеленчать, коли вона заходить у приміщення. Запах кориці та апельсина б'є їй у ніс, і жінка зупиняється. Зі старого програвача в кутку лунають тихі різдвяні пісні, і поки Бінг Кросбі* муркоче композицію, Нора оглядається. Найрізноманітніший антикваріат заповнює кожен сантиметр крамниці. На вітринах красуються вінтажні різдвяні прикраси, а в кімнаті повно темного старого дерева.

– Є хто? – гукає вона.

Нора робить ще кілька кроків і натикається на вікторіанську ляльку, одягнену в убрання колядувальниці з норковою муфтою. Лялька, на жаль, має лише одне око, що змушує жінку застигнути. За мить вона продовжує продиратися крізь захищену крамницю.

* Гаррі Лілліс «Бінг» Кросбі – один із найпопулярніших американських співаків і акторів кіно ХХ століття, відомий своїм бас-баритоном. Його стиль виконання надихнув багатьох співаків, зокрема Френка Сінатру, Елвіса Преслі та Джона Леннона. – Тут і далі примітки перекладачки.

– Вітаю! – відповідає глибокий голос. Нора піднімає очі й бачить, як із задньої частини крамниці виходить літній чоловік. Він має сиву левову гриву та густі білі брови. Незнайомець такий кремезний, що затуляє її зрадливого пса, який іде за ним по п'ятах, радісно щось жуючи. – Мабуть, цей зголоднілий хлопець ваш?

Нора киває.

– Вибачте, що вдерлися. Я вигулювала його, а тоді повідець вислизнув у мене з рук. Шибеник вирішив, що це така гра, – вона дивиться на свого собаку з крихтами на морді. – Запевняю: що б він вам не казав, він не голодний, – додає вона глузливо.

У цей момент двері відчиняються і вбігає її захеканий та втомлений чоловік.

– Ох, клас, – тільки й промовляє він. – Мені й здалося, що ти зайшла сюди, – його горіхове волосся ховається під шапкою і він озирається навколо. – О ні. Він нічого не розбив?

Старий сміється.

– Нічого, – а тоді дивиться на них обох. – Я саме збирався зварити чашечку гарячого какао. Не хочете приєднатися?

– О, ми не можемо, – каже Джек, коли Нора відповідає: «Це було б чудово!» і потирає свої змерзлі руки.

Старий знову сміється.

– Гадаю, леді не завадить шоколад.

Джек здригається.

– Не хочупсувати веселощі, але о дев'ятій у мене конференц-кол. Я ледве встиг погуляти з Еліотом.

Нора злісно зиркає на нього.

– Авжеж, – зітхає Джек. – Ми радо до вас приєднаємося. Це найменше, що ми можемо зробити – зрештою, ви спіймали нашого пса. Якщо треба, я відповім на дзвінок з мобільного.

– Не стільки я спіймав вашого пса, скільки він – мене, – каже старий, ведучи їх до незвичного куточка магазину. – Я тільки-но збирався перекусити печивом, а мені не можна цукру, – він жестом запрошує їх присісти на антикварний

диван, а сам повертається до маленької портативної плити. – Мене звать Падрейг, можете звати Падом. Боюся, у мене залишилося трошки пряників, – вибачливо промовив він. – Але Еліоту вони припали до смаку.

Чоловік вказує на порожню тарілку, дно якої вкрите крихтами. Крихти такі самі, як і на морді Еліота, але пес не показує жодних докорів сумління та виляє хвостом перед Падом.

– Боженьку, – зітхає Нора. – Мені так шкода. Коли справа стосується їжі, він забуває про всі манери. Можна подумати, що він із голодного краю, але це найкраще нагодований пес у світі, запевняю вас.

– Він не хотів їсти, – погоджується Пад, дивлячись на міцну статуру Еліота. – Але на тарілці було лише кілька шматочків. Зрештою, я не чекав гостей. А така компанія – вельми приємна несподіванка. Усе-таки на Різдво не годиться бути на самоті.

Нора зиркає на чоловіка. «Розваж старого, – промовляє вона поглядом. – Він самотній».

– У вас ще достатньо часу, щоб скупитися, – нагадує йому Нора. – До вас прийдуть родичі?

Він заперечно хитає великою головою.

– Ніхто не приїде, – відповідає він, помішуючи молоко. – Моя дружина померла багато років тому, і в нас не було дітей. А у вас є діти?

І Нора, і Джек помітно здригаються.

– У нас немає дітей, – відповідає Джек майже незворушно, беручи весь вогонь на себе. – Але в нас є сім'я. Насправді ми не тугешні. Ми обоє виростили в маленькому містечку у Вайомінгу. Наші батьки хочуть, щоб ми приїхали до них, але цього року в нас дуже щільний графік.

– Робота? – здогадується старий.

– Постійно, – зітхає Нора. – Джек працює на Волл-стріт. Там людина людині вовк, і він вічно не має вільного часу.

Йї тон різкуватий і трохи ображений навіть для недосвідченого вуха Пада.

– У тебе графік не надто кращий, – бурмоче Джек. Він зиркає на старого. – Вона працює редакторкою у місцевому видавництві. Робота мала бути легкою й безтурботною, щоб перебитися після коледжу, поки ми не створимо сім'ю, але дружина пустилася берега, і тепер на півшляху до посади головної редакторки.

– Що ж, – протягує Пад, насипаючи шоколадний порошок у червоні горнятка. – Це, безумовно, вражає.

– Так і є, – погоджується Джек. – Вона буде наймолодшою головною редакторкою в історії «Паркера-Гамільтона».

Його тон трохи ображений, і дружина злегка хитає головою.

– У тридцять сім жінка замолода, щоб бути головною редакторкою, але застара, щоб заводити дитину, – пояснює вона Паду. Вочевидь, тема делікатна, і вони з Джеком не хотіли б обговорювати це в присутності Пада. – Мене з головою затягнуло в роботу. А Джек не вірить, що можна мати і те, і інше.

Нора кривиться, і вони намагаються змінити тему, але коли через кілька хвилин Пад приносить їм гаряче какао й сідає навпроти, він знову повертається до цієї розмови.

– Нині багато жінок за тридцять народжують дітей, – каже він. – Принаймні я таке читав.

– У нас ледве вистачає часу на собаку, – каже йому Джек. – Нам довелося найняти людину, яка приходить двічі на день і вигулює його протягом робочого тижня. Ви ж бачили, як він поводить. Якщо ми не можемо знайти час для належного догляду за собакою, як зможемо піклуватися про дитину?

– Я вважаю, що з появою дітей пріоритети змінюються, – безтурботно говорить Пад, цмулячи пінний напій.

– Або не змінюються, і ми все життя оплачуватимемо рахунки за терапію нашої дитини, – відповідає Джек.

– Вибір завжди в наших руках, – нагадує йому Пад. – Якщо хочеш знайти для чогось час, то завжди це зробиш.

– Це не так легко зробити, якщо твоя дружина проти, – відповідає Джек.

Нора підводить голову.

– Не вішай усе на мене. Я цілком упевнена, що можу збудувати пристойну кар'єру й водночас бути чудовою матір'ю. Це ти не здатний виділити бодай годину щовечора, щоб разом прогуляти нашого пса.

– Ну я ж зараз тут, хіба ні? – бурмоче Джек у відповідь.

Це точно болісна тема, і Пад нарешті її змінює.

– Шлюб – кумедна штука, еге ж? – розмірковує він.

Його блакитні очі вивчають подружжя перед ним. Вони красива пара, високі та стрункі, майже одного віку. За всіма ознаками вони ідеальні половинки одного цілого, але зараз вони навіть не торкаються одне одного і практично сидять на різних кінцях дивана.

Джек погладжує Еліота по голові, а іншу руку стискає в кулак і ховає під ногу.

– Кажуть, що з часом одружені люди навіть стають схожими одне на одного. Слава Богу, у нас із Марією цього не сталося, – сміється він, і його ніс, схожий на цибулину, червоніє. Гості сміються разом із ним, коли він проводить рукою по своєму густому неслухняному волоссю. – Але ви двоє – ідеальна пара. Давно ви одружені?

– Ще з коледжу, – відповідає Джек. – Ми одружилися влітку на другому курсі.

– Наші батьки думали, що ми замолоді, – додає Нора. – Але ми знали одне одного все життя і розуміли, чого хочемо. Принаймні ми так думали.

Пад дивиться на неї.

– Тобто?

– Гадаю, все змінюється.

Її тон сумний, майже порожній.

– Усе справді змінюється, – погоджується Пад. – Зміни можна навіть повернути навспак, якщо все зробити правильно. Але хай там як, ніщо не вічне. Іноді ти просто занадто близько до чогось і не бачиш, що потрібно зробити.

Повернути зміни навспак? Його слова здаються безглуздими. Джек і Нора зиркають одне на одного.

– Ви живете тут сам? – запитує жінка, намагаючись не переступати межу, але зацікавлено.

– Так, – відповідає старий. – Маю квартиру за магазином, що заощаджує гроші, та й не секрет, що соціальне забезпечення вже не таке, як раніше. Я цілими днями тут тиняюся і працюю над своєю історією. Розумієте, я пишу книгу. Принаймні намагаюся.

Нора раптом напружується і сподівається, що цього не помітно. Найгірше в роботі редактора те, що коли хтось дізнається про її професію, то неминуче намагається впарити їй книгу.

Проте Падрейг цього не робить. Натомість він звертається до Джека.

– Уже майже дев'ята. Не хочете скористатися однією з підсобок, щоб зателефонувати?

Джек зиркає на Нору. Хоч тема й справді болісна, Пад помічає, що він усе одно подумки запитує у дружини.

– Нора зі мною не нудьгуватиме, – каже він Джеку. – Я розважатиму її історіями про свою Марію.

Нора злегка киває і усміхається.

– Іди, Джеку. Зі мною все буде гаразд.

Коли чоловік устає, Еліот розтягується на підлозі, займаючи весь вільний простір, проте однією лапою торкається ноги Нори.

– У нього було важке минуле, – каже Нора Падові. – Його використовували як приманку для бійцівських собак. Бачите шрами? – вона показує на пошрамовану голову, шию та тулуб Еліота. – Знадобився деякий час, щоб він звикнув до нормального життя, коли ми тільки взяли його до себе. Минув не один рік, але йому, безумовно, подобається бути поруч із нами.

– Як він тримається вдень, коли вас немає? – запитує Пад.

– Саме тому нам доводиться наймати няню для собак, – відповідає вона. – Він не любить бути сам.

– Бідосик, – співчуває Пад. Еліот б'є хвостом по землі, хоча й не розплющує очей.

– Витівки його зморили, – каже Пад, і Нора сміється.